

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.298/2012/5.szám

A Szegedi Ítéltábla **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Földesi Ferenc ügyvéd által képviselt alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2012. március 28. napján kelt 4.P.20.913/2010/54. számú ítélete ellen az alperes 55. sorszáma alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

R É S Z Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseinek a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)** szám alatti ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó részét helybenhagyja, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **hatályon kívül helyezi** és ugyanezt a bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja.

Az alperesnek a fellebbezés érdemben el nem bírált részeit érintő másodfokú költségét 100 000 (egyszázezer) Ft-ban állapítja meg.

A részítélettel elbírált fellebbezéssel kapcsolatban a felperes jogi képviseletével felmerült **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját teljes egészében az alperes köteles viselni.

A feljegyzett 339 800 (háromszázharminckilencezer-nyolcszáz) Ft illetékből 49 600 (negyvenkilencezer-hatszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam visel.

A részítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A peres felek 1980. május 7. napján házasságot kötöttek. Életközösségük 2002. őszén megszakadt, majd házasságukat a Kecskeméti Városi Bíróság a 2005. május 27. napján jogerőre emelkedett 7.P.22.147/2004/13. számú részítéletével felbontotta.

A házastársak $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonát képezi a **(település neve, ingatlan címe, hrsz.-a)** szám alatti családi házas ingatlan. Itt volt a felek utolsó közös lakása, amelyet a felperes az életközösség megszakadásakor elhagyott, utóbb, 2007. novemberében azonban oda visszaköltözött. Azóta a felek két nagykorú gyermekükkel közösen használják az ingatlant, a felperes azonban a lakás fenntartásával és a lakhatásával kapcsolatban felmerülő költségekhez nem járul hozzá.

A házastársak az életközösség fennállása alatt 3 689 000 Ft értékű ingóságot szereztek, köztük az ingó vagyonmérlegben 20. tétel alatt feltüntetett 600 000 Ft értékű **(forgalmi rendszám)**. forgalmi rendszámú IFA tehergépjárművet és az **(forgalmi rendszám)** forgalmi rendszámú pótkocsit, a 21. tételként megjelölt 2 500 000 Ft értéket képviselő **(forgalmi rendszám)** forgalmi rendszámú Renault típusú vontatót és az **(forgalmi rendszám)** forgalmi rendszámú vontatmányt, továbbá a 22. tétel szerinti Volkswagen Golf típusú, 300 000 Ft értékű személygépkocsit. A járműveket az alperes az életközösség megszakadását követően értékesítette.

A felperes a házastársi közös vagyon megosztására irányuló többször módosított keresetében kérte, hogy a bíróság az ingatlanon fennálló közös tulajdont szüntesse meg akként, hogy az annak őt megillető $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadát 8 500 000 Ft forgalmi érték alapulvételével adja az alperes tulajdonába. Kérte a felállított vagyonmérlegben feltüntetett összesen 9 001 800 Ft értékű ingóvagyon alperes tulajdonába adását, s az alperes kötelezését 4 500 900 Ft megfizetésére értékkiegyenlítés címén. A fentiekén túl többtelehasználati díj iránti igényt érvényesített az alperessel szemben a 2003. március hónaptól 2007. november hónappal bezárólag terjedő időszakra havi 15 000 Ft összegben, kérte továbbá 130 000 Ft megfizetésére kötelezni az alperest arra hivatkozva, hogy ilyen értékben különvagyoni ingóságai az alperes birtokában maradtak. Állította, hogy az életközösség megszakadásakor 1 000 000 Ft megtakarítással rendelkeztek, amelynek fele összegét a javára kérte elszámolni.

Az alperes a házastársi közös vagyon megosztását nem ellenezte. Ennek keretében az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését akként kérte, hogy a bíróság a felperes $\frac{1}{2}$ arányú tulajdoni illetőségét adja az ő tulajdonába. Az ingatlan beköltözhető forgalmi értékét 5 000 000 Ft-ban jelölte meg. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze a felperest 5 éves időtartamra havi 25 000 Ft megfizetésére, tekintettel arra, hogy visszaköltözése óta a felperes a lakás fenntartásával és a lakhatásával kapcsolatos költségekhez nem járult hozzá. Álláspontja szerint az IFA gépjármű a pótkocsival, valamint a Renault vontató a vontatmánnyal együtt az egyéni vállalkozása vagyonának részei voltak, így azok nem tartoznak a házastársi közös vagyon körébe. Állította továbbá, hogy ezeket a járműveket az életközösség fennállása alatt eladta, a befolyt vételárból a vállalkozás veszteségeit finanszírozta, a különbözetként jelentkező összeget pedig felérték a felperessel. A Volkswagen Golf típusú személygépkocsi kapcsán ugyancsak arra hivatkozott, hogy azt az életközösség fennállása alatt 300 000 Ft-ért értékesítette. Kérte a fentiekén túl, hogy a bíróság a részére kizárólagos lakáshasználatot engedélyezzen.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a házastársi közös vagyont akként osztotta meg, hogy feljogosította az alperest a közös tulajdonú ingatlan felperes tulajdonában álló ½ illetőségének magához váltására 3 100 000 Ft megváltási ár ellenében, s megkereste az ingatlanügyi hatóságot, hogy a megváltási ár megfizetésének igazolását követően az alperes tulajdonjogát jegyezze be az ingatlan-nyilvántartásba. A vagyonmérlegben 1., 2., 3., 7., 8., 10., 14. tételszám alatt felsorolt ingóságokat összesen 102 100 Ft értékben a felperes, míg egy darab tárcsás mosógépet, valamint a 3., 4., 5., 6., 9., 12-14. és 16-17. tételszámmal jelölt ingóságokat összesen 87 800 Ft értékben az alperes tulajdonába adta, és kötelezte az alperest, hogy 60 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 742 850 Ft-ot az ingóságokra vonatkozó értékkiegyenlítés címén. Ezt meghaladóan a keresetet, valamint az alperes viszontkeresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes 75 %-ban lett pernyertes, továbbá, hogy az 543 600 Ft kereseti és 152 000 Ft viszontkereseti illetéket az állam viseli, a felek pedig maguk viselik a perrel kapcsolatos költségeiket.

Az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetése körében igazságügyi ingatlanforgalmi szakértői véleményt szerzett be, amelyet ítélezése alapjául elfogadva az ingatlan forgalmi értékét 6 200 000 Ft-ra tette, s ennek alapulvételével határozta meg az alperes által fizetendő megváltási ár összegét. Nem találta elszámolhatónak az alperes javára az életközösség megszakadását követően a vegyes tüzelésű kazán cseréjével kapcsolatosan érvényesíteni kívánt 270 - 300 000 Ft-ot, valamint az ingatlanban található repedések javításával, festéssel felmerült 100 000 Ft-ban megjelölt költséget, azzal, hogy a kazán cseréje az ingatlan forgalmi értékében növekedést nem eredményezett, míg a beruházással kapcsolatos költségét az alperes nem igazolta. Miután a felperes tulajdoni illetőségét az alperes tulajdonába adta, nem találta elbírálhatónak az alperes kizárólagos ingatlanhasználat biztosítására vonatkozó kérelmét. Megalapozatlannak minősítette mind a felperes többtelehasználati díj iránti igényét, mind az alperes havi 25 000 Ft rezsihátralékkal kapcsolatos követelését. Ez utóbbi kapcsán rámutatott, az alperes csupán egy maga által összeállított listára alapozta a rezsiköltségek elszámolására vonatkozó követelését, azok összegére azonban bizonyítékot nem csatolt, emellett a jegyzékben a lakás használatával össze nem függő tételeket is feltüntetett.

Bizonyítottság hiányában utasította el a felperes 1 000 000 Ft készpénzvagyon vagyonmérlegbe történő beállítására, valamint a különvagyon ingóságai megtérítésére vonatkozó igényét.

Ugyanakkor a házastársi közös vagyonba tartozónak tekintette az előzőekben írt gépjárműveket. A Volkswagen Golf típusú gépkocsi kapcsán kiemelte az alperes jelen, valamint a házasság felbontása iránti előzményi perben egymásnak ellentmondó nyilatkozatait. Rámutatott, a Kecskeméti Városi Bíróság előtti perben az alperes nem vitatta a gépjármű közös vagyoni jellegét, de állította, hogy azt 400 000

Ft tartozása ellenében átíratta az unokatestvérére, ugyanakkor elismerte, hogy az autót 2004. évben még használta. Ugyanezen eljárásban (20.234/2004/5.) előterjesztett

előkészítő iratában viszont azt a nyilatkozatot tette, hogy a gépkocsi 2003-ban visszakerült a tulajdonosához, addig kölcsönben volt nála. Ilyen ellentmondásos nyilatkozatok mellett bizonyítottan fogadta el azt a felperesi állítást, hogy a gépjárművet az életközösség fennállása alatt vásárolták a felek, és annak megszakadását követően az alperes értékesítette azt 400 000 Ft-ért. Értékét a felperes által megjelölt 300 000 Ft-ban vette figyelembe az elszámolás körében.

Kiemelte, hogy a Renault típusú vontató és vontatmány tekintetében a felperes ugyancsak ellentmondásos nyilatkozatokat tett. A házasság felbontása iránti perben azt állította, hogy azt 2001. évben értékesítette **(személy neve)-nak**, tény ugyanakkor, hogy a gépkocsi - az alperes által is elismerten - még 2002. év őszén, az életközösség megszakadását követően is a használatában volt. Utalt továbbá arra, hogy a gépjármű eladására vonatkozóan egymásnak ellentmondó okirati bizonyítékok állnak rendelkezésre: becsatolásra került egy 2001. decemberi keltezéssel ellátott okirat, miszerint a járművet az alperes **(személy neve)-nak** adta el, továbbá egy 2003. augusztus 29-én kelt szerződés is, amely szerint ezen időpontban **(személy 2. neve)-nak** értékesítette a gépkocsit. Nem találta elfogadhatónak az ezen ellentmondásra adott alperesi magyarázatot, illetve **(személy neve)** tanú vallomását, miszerint a 2001-ben megvásárolt gépkocsi nem volt megfelelő műszaki állapotú, ezért adta azt vissza a vevő az alperesi eladónak, akitől akkor kapta újra birtokba a járművet, amikor az „megfelelő állapotba került”, s ekkor készítettek újabb szerződést, és került sor a gépjármű tulajdonjogának átírására. Ezt az alperesi védekezést cáfoló tényként értékelte ugyanis, hogy a hűtőkamion 2003. évig nem vitásan az alperes birtokában volt, amely tényből arra a következtetésre jutott, hogy a gépjármű értékesítése az életközösség megszakadását követően történt, ezért azt a vagyonmérlegbe beállíthatónak találta. Nem fogadta el az alperes azon hivatkozását sem, amely szerint az IFA tehergépkocsi, illetve a Renault kamion azért nem tekinthető közös vagyonnak, mert azok az egyéni vállalkozás vagyonához tartoztak. Hangsúlyozta, az alperes ezen állítását semmivel nem igazolta, másrészt a házastársak egyéni vállalkozásába tartozó vagyontárgy a házastársi közös vagyon részét képezi, így az alperes erre vonatkozó előadása sem érinti a járművek forgalmi értékének elszámolását. Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes tulajdonába az ítélet rendelkező részében felsorolt, összesen 102 100 Ft értékű ingóság került, míg a gépjárművek értékét is figyelembe véve az alperes tulajdonába 3 583 600 Ft. Az összesen 3 689 900 Ft értékű ingóságból a házaspár jutója 1 844 950 Ft, ezért az alperest a különbözetként jelentkező 1 742 850 Ft megfizetésére kötelezte.

Az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel. Pontosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával az általa fizetendő marasztalási összeg 594 847 Ft-ra történő leszállítását kérte. Fellebbezése indokolásaként előadta, hogy 1997. július 28. napján eladták az édesapja hagyatékát képező ingatlant, ebből 225 000

Ft-ban részesült, amely összeg beépítésre került a közös tulajdonú ingatlanba. Állítása szerint az ingatlan építéskori értéke 1 125 000 Ft, amely összegnek az 1/5 részét képezi a különvagyoni hozzájárulása. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság e különvagyoni igényét nem vette figyelembe. Számszaki levezetése szerint az ingatlan elsőfokú bíróság által is megállapított 6 200 000 Ft forgalmi értékéből 1/5, azaz 1 240 000 Ft érték a különvagyona, az ennek levonása után jelentkező 4 960 000 Ft a közös vagyon, amelynek $\frac{1}{2}$ része illeti meg a felperest, azaz az elsőfokú bíróság által megállapított 3 100 000 Ft megváltási árral szemben 2 480 000 Ft. Ennek megfizetésére az elsőfokú ítéletben meghatározott 60 nap helyett 90 nap engedélyezését kérte. A másodfokú eljárásban csatolt okirati bizonyítékokra alapítottnan rezsiköltség címén a 2007. január 1. napjától 2012. június 30. napja közötti időszakra 1 847 480 Ft fele összegét, 923 740 Ft-ot kívánt a felperessel szemben érvényesíteni. Kérte, hogy a bíróság mellőze az ingó értékkülönböt fizetésére kötelezését a vagyonmérleg 20., 21. és 22. tétele alatt felsorolt gépjárművek figyelmen kívül hagyásával. A Renault kamion vonatkozásában hangsúlyozta, az a házasság felbontása előtt került eladásra, ily módon a vételár nem képezi a megosztandó közös vagyon tárgyát. Elfogadhatatlannak tartotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint a vállalkozási vagyon körébe tartozó IFA tehergépkocsi és Renault kamion a házastársi közös vagyon részei. Továbbra is állította, hogy a Volkswagen Golf típusú gépkocsi sem képezte a házastársi közös vagyon részét, amennyiben pedig az lett volna, azt „elvitte” a közös adósság. Folyószámla kivonatokat csatolt annak alátámasztására, hogy a járművek eladásából nem jutott jövedelemhez. Állította, hogy a házasság felbontásáig a vállalkozásban 1 908 525 Ft veszteség halmozódott fel, amelynek fele része a felperest terheli, e címen 954 263 Ft elszámolását kérte. Mindezek alapján számítása szerint a felperest ingó értékkiegyenlítés címén 7 150 Ft, rezszi címén 923 740 Ft, a vállalkozás veszteségéből pedig 954 263 Ft, azaz összesen 1 885 153 Ft terheli, amelyet beszámítani kért az őt terhelő 2 480 000 Ft megváltási árba.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, az alperes az apai örökségről, mint különvagyoni hozzájárulásról nem tett említést az elsőfokú eljárásban, ezért erre vonatkozóan az elsőfokú bíróság nem folytathatott le bizonyítást, a másodfokú eljárásban csatolt okirat pedig nem alkalmas az alperes által állított különvagyoni beruházás igazolására. A rezsiköltség címén érvényesített összeg kapcsán fenntartva az elsőfokú eljárásban előadott védekezését utalt arra, az alperes figyelmen kívül hagyja, hogy az ingatlant négyen használták, ezért a felmerülő költségek fele része nem hárítható át rá, másrészt csak 2007. novembere óta lakik az ingatlanban, így az ezt megelőző időszakra nem érvényesíthető vele szemben e címen követelés. Hangsúlyozta, a 7.P.20.190/2006. számú Kecskeméti Városi Bíróság előtt folyt eljárásban az alperes a gépjárművek közös vagyoni jellegét elismerte, a másodfokú eljárás során csatolt okiratok nem alkalmasak ettől eltérő következtetés levonására. Álláspontja szerint annak megállapítása, hogy a tehergépjárművek miként különültek el a házastársi közös

vagyontól, szükségesé tenné a vállalkozás könyvelési bizonylatainak az áttekintését igazságügyi könyvszakértő bevonásával. Az alperes azonban erre vonatkozó bizonyítást nem terjesztett elő. A vállalkozás veszteségét érintő követelés kapcsán rámutatott, az az

elsőfokú eljárásban említésre sem került. Hangsúlyozta, az alperes a fellebbezésében hivatkozott új tényekről, bizonyítékokról már az elsőfokú eljárás során is tudomással bírt, ezért annak előterjesztésére nincs lehetőség.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben alapos.

A Csjt. 31. §-ának (2) bekezdése értelmében a házassági életközösség megszűnésekor a vagyonközösség véget ér, és bármelyik házastárs követelheti a közös vagyon megosztását. A megosztás feltételezi a közös vagyon és a különvagyon körének a megállapítását, a vagyontárgyak szétosztását, az adósságok elszámolását és a megtérítési igények rendezését. A házastársak vagyoni viszonyainak felszámolása csupán valamennyi igény együttes és végleges rendezésével lehetséges, ezért fel kell deríteni a házastársak teljes vagyoni helyzetét, és a bíróság határozatának a közös vagyon egészére ki kell terjednie.

A másodfokú eljárásban az ítéletábrának már csak az alperes fellebbezésében vitássá tett tételek vonatkozásában kellett állást foglalnia.

(település neve, ingatlan címe) számú ingatlan

Az ingatlan az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint a házastársak $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonát képezi. Az, hogy a bejegyzés a valós tulajdoni viszonyoknak megfelelő, sem az elsőfokú eljárásban, sem pedig a házassági bontóperben nem volt vitatott. Az alperes az elsőfokú eljárásban kizárólag az ingatlan forgalmi értékének meghatározása körében hivatkozott az állítása szerinti értéknövekedést eredményező különvagyoni hozzájárulásra a vegyes tüzelésű kazán cseréje, illetve az ingatlanon végzett festési munkálatok kapcsán. Arra vonatkozó előadást, miszerint az ingatlan építése során felhasználásra került az apai örökségből származó különvagyon, csak a fellebbezésében tett. A fellebbezésben azonban új tény állítására és új bizonyíték előadására csak a Pp. 235. § (1) bekezdése szerinti keretek között kerülhet sor, nevezetesen akkor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására. Az alperes maga sem állította, de nem is állíthatta, hogy a fellebbezésében hivatkozott tényről az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatala után szerzett tudomást, ezért ennek elbírálása az előzőekben írtak szerint eljárási akadályba ütközik.

Tekintettel arra, hogy az ingatlan kapcsán további vitás kérdés nincs, nem volt eljárási akadálya annak, hogy az ítéletábra az erre vonatkozó fellebbezést önállóan elbírálja. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletének a perbeli ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésére vonatkozó rendelkezését részítéletével (Pp. 213. § (2) bekezdés) a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A házastársi közös vagyon megosztására vonatkozó további elszámolás kérdésében azonban a rendelkezésre álló adatok alapján megalapozott döntés nem hozható az alábbiakra figyelemmel.

Megalapozatlan az alperes azon fellebbezési kérelme, amellyel a per tárgyát képező gépjárművek értéke terhére való elszámolásának mellőzését kéri. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló okszerű mérlegelésével fogadta el bizonyítottanak, hogy a gépjárművek a házastársi közös vagyon körébe tartoztak, továbbá helytállóan jutott arra a következtetésre is, miszerint azok az életközösség megszakadásakor az alperes birtokában maradtak és értékesítésükre ezt követő időpontban került sor. Az ítéletábra egyetért az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokaival, azt megismételni nem kívánja, csupán visszautal rá.

Helytállóan foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy az IFA, illetve a Renault gépkocsi közös vagyoni jellegét nem érinti az az alperesi hivatkozás, miszerint e járművek a vállalkozása vagyonához tartoztak. Az egyéni vállalkozás a tevékenységet folytató magánszemély vagyonától ugyanis nem különül el. A házassági életközösség alatt megkezdett, illetve folytatott egyéni vállalkozói tevékenységből származó jövedelem és a tevékenység folytatására szolgáló vagyontárgyak, vagyoni értékű jogok és követelések házastársi közös vagyonnak minősülnek (EBH.2002. 658, BH.1998. 233).

A házastársak vagyona nemcsak pozitív, hanem negatív elemeket, passzívumokat (tartozásokat, kötelezettségeket) is tartalmazhat. Ahogyan a házastárs vállalkozói tevékenységből származó jövedelem, illetve a tevékenység folytatására szolgáló vagyontárgyak, vagyoni értékű jogok és követelések is közös vagyonnak minősülnek, ugyanúgy elszámolandók a vállalkozás veszteségei is az életközösség megszüntetésének időpontjára vetítetten. Az alperes az elsőfokú eljárásban már utalt a vállalkozás veszteséges voltára, illetve arra, hogy a gépjárművek értékesítéséből befolyt összegből a vállalkozás tartozásait finanszírozta. Az elsőfokú bíróságnak az alperest e körben részletesen meg kellett volna hallgatnia, nyilatkozatához képest tájékoztatnia kellett volna a bizonyításra szoruló tényekről, bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének a következményeiről (Pp. 141. § (2), (6) bekezdés, Pp. 3. § (3) bekezdés). Ezt azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta, ezért e körben a tényállás feltáratlan.

Az alperes rezsiköltség címén érvényesíteni kívánt igényét az elsőfokú bíróság bizonyítottság hiányában utasította el. Az elsőfokú eljárásban csatolt okiratok valóban nem alkalmasak a követelés alátámasztására. Az alperes azonban a másodfokú eljárásban részletesen levezetett számítást mellékel az azt alátámasztó bizonylatokkal együtt. Az ítéletábra az előzőekben már utalt a Pp. 235. § (1) bekezdésében írtakra, amely korlátozza az új bizonyítékok másodfokú eljárásban

történő előadását. E korlátozás azonban nem érvényesül, ha a mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozása az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. Jelen esetben az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárás szabályainak megsértésével utasította el az alperes rezsiköltség elszámolása iránti igényét

arra való hivatkozással, hogy az alperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint ugyanis a bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni. Ezt az elsőfokú bíróság elmulasztotta, így erre az eljárási szabálysértésre tekintettel a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján lehetősége volt az alperesnek a másodfokú eljárásban ezen igényével összefüggésben új bizonyítékot csatolni (BDT.2004. 938, BDT.2001. 387, EBH.2009. 1967).

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján sem lehet azonban az alperes igényét elbírálni az alábbiak miatt. A felperes két okból is vitatta a követelés összecszerűségét. Egyrészt arra hivatkozott, hogy legfeljebb 2007. novemberétől követelheti az alperes a felmerült költségek megtérítését. E tekintetben helytállónak látszik a felperesi védekezés, hiszen a felperes nem vitatottan 2007. novemberében költözött vissza az ingatlanba. Másrészt a felperes hivatkozott arra, hogy a lakást négyen lakták, a peres feleken kívül a házastársak nagykorú gyermekei is. E körülmény szintén befolyásolja a felperes által fizetendő összeg nagyságát. A peradatok alapján azonban nem állapítható meg, hogy mely időpontban hányan laktak az ingatlanban, s azt hogyan használták. A megismételt eljárásban az erre vonatkozóan lefolytatott bizonyítást követően kerülhet az elsőfokú bíróság abba a helyzetbe, hogy elbírálja, az alperes e címen előterjesztett követelése mennyiben megalapozott.

A tényállás fent jelzett feltáratlansága miatt az elsőfokú bíróság ítélete - az ingatlanra vonatkozó rendelkezés kivételével - megalapozatlan. A fentiekben részletezett, a jogvita érdemi eldöntéséhez szükséges bizonyítási eljárás lefolytatása a másodfokú eljárás kereteit meghaladja, ezért az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a részítélettel el nem bírált rendelkezéseit a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ugyanezt a bíróságot újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat hozatalára utasította.

Megjegyzi az ítéletábla, nincs akadálya annak, hogy az alperes a megismételt eljárásban esetlegesen a javára megítélt követelést az ingatlan kapcsán fizetendő megváltási árba beszámítsa.

Az ítéletábla a részítélettel elbírált fellebbezés kapcsán állapította meg a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, hogy az eredménytelenül fellebbező alperes a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját teljes egészében köteles viselni. Az ehhez igazodóan felmerült másodfokú eljárási illetéket az alperes részére engedélyezett személyes költségmentesség folytán a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 14. §-a alapján a 13. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel az állam viseli.

A hatályon kívül helyező rendelkezés kapcsán az ítéletábra az alperes másodfokú eljárással kapcsolatban felmerült perköltségét a Pp. 252. § (4) bekezdése alapján csupán megállapította, annak viseléséről az elsőfokú bíróság dönt.

S z e g e d , 2012. szeptember 12.

Dr.Szeghő Katalin sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.
tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró